

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

שבת דף קלה-קמא | פרשת דברים | גליון מס' 29

דף קלה.

רב אדא בר אהבה איתליד ליה ההוא ינוקא כשהוא מהול, אהדריה אתליסר מהולאי עד דשווייה כרות שפכה. אמר: תיתי לי דעברי אדרב- ופרש"י: אהדריה אתליסר מהולאי - שיטיפו ממנו דם ברית, ולא רצו משום דשבת הואי, ואפילו לבית שמאי ספק הוא ואין מחללין. עד דשווייה כרות שפכה - והוא עצמו מלו, ועשאו כרות שפכה, שחתך מן הגיד. אדרב - דאמר אין צריך להטיף.

וקשה דאם רב אדא היה יודע למולו כמו שרואים אנו שלבסוף הוא מהלון, א"כ אז למה מתחילה לא מלו הוא עצמו, וחיפש אחר מוהלים אחרים שימלוהו, והרי מצוה בו יותר מבשלוחו.

וראיתי בס' עלי תמר (על הירושלמי שבת פרק יט) שציין שבד"ס בשם רש"י כת"י ז"ל: 'הוא עצמו מל אותו ועשאהו כרות שפכה שלא ידע לכוון ולאמן ידו היטב וחתך את הגיד' עכ"ל. ובספר זכרון ברית לראשונים לר' יעקב הגוזר עמוד ל"ז, כתב וז"ל: 'ואתא איהו בעצמו ומל את בנו וחתך הגיד עם הבשר ועשאו כרות שפכה לפי שלא היה לו הבנה לראות אם הערלה היא כבושה ולא היה בקי ג"כ להפריד דבקות העור מן הבשר בלא איזמל וכו'. ובשו"ת תה"ד סימן רס"ה כתב משום דנולד כשהוא מהול צריך אומנות יתירה, לכן היה מחזר אמוהלים בקיאים ואיהו היה נמי מוהל אבל לא היה בקי בהפלגה כולי האי עכ"ל. וכתב שם דראב"א מתוך הפלגת חסידותו כמ"ש בתענית כ, רצה לקיים מצות מילה בזמנו ואחרי שסרבו י"ג מוהלים סמך על עצמו. ועיין בברכות כ' מה שקרה לראב"א כיוב"ז דקרע כרבלתא דכותית בשוקא דשיימוהו הב"ד ארבע מאה זוזי קסבר דבת ישראל היא, ואמר מתון ד' מאה שוויה.

וראה בתלמוד ירושלמי (פרק יט הלכה ב) דאיתא התם: ר' אדא בר אהבה איתליד ליה חד בר בי

מימסמיס ביה מית. ר' אבין אמר נעשה פצוע דכא ונתענה עליו ומת. רבנן דקיסרין מרין כרות שפכה נעשה ונתענה ומת. ופי' קרבן העדה שם: אתייליד ליה חד בר כי ממסמיס ביה וכו'. וה"פ נולד לו בן כשהוא מהול וכשהתחיל למשמש בו להטיף ממנו דם ברית מת תחת ידו: אמר רבי אבין. לא כך היה המעשה אלא שנעשה פצוע דכא מחמת הטפת דם ברית: ונתענה. רב אדא עליו כדי שימות כיון שפסול לבא בקהל.

ודבר מעניין כתב בשו"ת משנה הלכות (חלק טז סימן לז) וז"ל: ולא אוכל לעבור מלהעיר מה שראיתי בירושלמי שבת הביאו ר"ח בפ"י בש"ס דילן (דף קל"ה ע"ב) וז"ל במעשה דרב אדא בר אהבה שנולד לו בן מהול וכתב הר"ח ז"ל ומעשה דראב"א ברור הוא והזכירוהו בתלמוד א"י בלשון הזה, רב אדא בר אהבה איתליד ליה חד בר כי ממסמס ביה מית רבי אבין אמר פצוע דכה נעשה ונתענה עליו ומת. והנה הא דרבי אבין שפצ"ד נעשה והתענה עליו ר"א אביו שימות הוא פלא אמאי בר מות הוא אם לא שנדייק מכאן כעין הא דכתיב בממזר שלא יתפללו עליו קיים את הילד הזה אלא ימות שלא יוליד והכי נמי כיון דאינו בר הולדה הרי הוא חשוב כמת וכעין ד' חשובין כמתים וצ"ע.

ובהתבונני בדברי הירושלמי חזיתי לקדוש אחד מדבר בספ' פענח רזא פ' בהעלותך עה"פ אל נא תהי כמת שלא תהי כולד היוצא מחוסר אבר ובע"מ מרחם אמו והכל מבקשים עליו רחמים שימות, והנה נראה דבר חדש דולד שנולד מחוסר אבר ובע"מ מותר להתפלל עליו שימות ואדרבה חשבו בלשון מבקש עליו רחמים שימות כלומר שזה ענין של רחמים שימות ולפ"ז מובן נמי הא דרב אדא בר אהבה והוא פלא, עכ"פ מצינו שני מאורי אור שמותר להתפלל על בעלי מומים כה"ג שימותו ובמקום אחר הארכתי על ממזר אי מותר להתפלל עליו שימות, ובש"ע יו"ד מבואר שאין להתפלל עליו

בשר ערלתו", אבל שפיר נתקיים במילה זו מצות הטפת דם ברית, שעיקרה משום קיום ברית מחיובא דקרא "ואתה את בריתי תשמור", דלענין זה לא בעינן כלל שמונה, ולכן אינו צריך לחזור ולהטיף ממנו דם ברית, דכבר קיים הטפת דם ברית דמה שמל תוך שמונה, ומצות מילה הפסיד.

אבל בעבר ומל בלילה, אין במילה זו אפילו קיום מצות "ואתה את בריתי תשמור", דמיעוט לילה מן "וביום" נאמר אפילו לענין הטפת דם ברית, כדתני בתוספתא, ולכן צריך לחזור ולהטיף ממנו דם ברית. עכ"ד.

כל שאמו טמאה לידה נימול לשמנה וכל שאין אמו טמאה לידה אין נימול לח' שנא' אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה וגו' וביום השמיני ימול וגו' - כתב בס' גליוני הש"ס דכזה מקשינן נמי איפכא בנדה כ"ד ב' דמי שראוי לברית שמונה אמו טמאה לידה ומי שאין ראוי לברית ח' אין אמו טמאה לידה ע"ש. וכתב דע' בס' חושב מחשבות לר' עמנואל חי ריקי ז"ל דורש טעמא דקרא דכשאין אמו טמאה לידה אין נימול לשמונה אלא מיד דטעם המתנת מילה לשמונה כדי שלא יהיו הכל שמחים ואביו ואמו עצבים מפני הטומאה כדאיתא במדרש ולכן היכא דאין אמו טמאה לידה שפיר נימול מיד.

דף קלה:

בלוקח שפחה על מנת שלא להטבילה - הקשה החזון איש (סי' ס"ב ס"ק כח) למאן דאמר ביבמות (מ"ח ע"א) דאין מלין ומגיירין עבד כנעני בעל כרחו, האין מלין עבד קטן זה בלי דעתו, היו צריכין להמתין עד שיתגדל וימול מדעתו. ותירץ דיש שני דינים במילת הגר, עצם חיוב מילה שמוטל על האדון, זהו לכו"ע בעל כרחו של עבד, ולכן מלין אותו כאן בקטנותו. ומה שנחלקו שם ביבמות הוא רק על הקבלת גרות שבמילה, דמאן דאמר זה ס"ל דאינו נעשה גר במילה זו בעל כרחו, עד שיקבל עליו הגרות מדעתו. וא"כ קטן זה אמנם חייב האדם למולו מיד, אבל אינו נעשה בר מצוות עד שיגדל ויקבל עליו גרות.

דף קלו.

ממ"נ אם חי הוא שפיר קא מהיל, ואם לאו ממתך בשר בעלמא הוא - בפרי מגדים (בפתיחה להל' שבת בסופה) הקשה ע"ד הרמב"ם (פ"ט ה"ז) דחיוב חובל הוא משום מפרק דהיא תולדה דדש. א"כ תו ליכא ממ"נ, דאם אינו חי, מ"מ הרי הוא מפרק ומוציא הדם ממנו.

ובאבני נזר (או"ח סי' נ"ז) השיב על פי מה דאיתא לקמן (קמב ב) דליכא חיוב מפרק רק במפרק

שיחי' בברית מילה התפילה של קיים את הילד הזה אבל להתפלל שימות לא מצינו מפורש לפענ"ד וצ"ע, והגם שנלמוד מדברים אלו דבר חדש לכאורה דמותר להתפלל על בע"מ ומחוסר אבר שנולד שימות ואפי' אביו עד שהתענה עליו שימות, ומ"מ פשוט שמי נוגע בו ומת חייב עליו מיתה אם לא שהוא מחוסר אבר שנעשה עי"ז טרפה דאז פטור על הריגתו בידי אדם כדין כל הורג את הטריפה שפטור בידי אדם (עיין סנהדרין ע"ח ע"א ורמב"ם פ"ד מה' רוצח ה"ז) וחייב בדיני שמים. עכ"ל.

כל שאמו טמאה לידה ונימול לשמונה וכל שאין אמו טמאה לידה אין נימול לשמונה וכו' - וברש"י כתב: כל שאין אמו וכו' כגון יוצא דופן ונכרית שילדה ולמחר נתגיירה, אין בנה ממתין עד שמנה אלא נימול מיד וכו' ע"כ.

ובגמ' להלן מבואר דהא בהא תליא, דהיינו שחילול שבת תלוי במילה לח', דמי שנימול לח' דוחה שבת, ומי שאינו נימול לח' אינו דוחה שבת, דכי כתיב "וביום השמיני" דילפינן מיני' ואפילו בשבת בנימול לח' כתיב.

ולהלכה אי הא בהא תליא או לא כתב הרא"ש כאן בשם בעל הלכות שנסתפק בדבר, ומספיקא נימול לח' ואין מחללין עליו את השבת, ע"כ.

וכתב בחזון יחזקאל על התוספתא (פט"ז דשבת הלכה ז') דעל פי ההנחה הנ"ל: שמעתי בשם הגאון החסיד מאור הגולה מרן חיים הלוי סאלאוויציק זצ"ל אבדק"ק בריסק שיש מקום ליישב מה שכתב הרמ"א בריש סי' רס"ב ס"א "עבר ומל בלילה צריך לחזור ולהטיף ממנו דם ברית, מלו בתוך ח' וביום יצא". ותמהו עליו שם בש"ך וט"ז על מה שכתב במל תוך ח' וביום יצא, ואין צריך לחזור ולהטיף ממנו דם ברית, מאי שנא מרישא, דודאי לא עדיף תוך ח' מבלילה.?

אך כיון שיש לומר כל שאינו דוחה שבת אינו נמול לשמונה והא בהא תליא, ודרשינן שם בשבת (דף קל"ה ע"א) ערלתו דוחה שבת (כלומר שיש מצוה למולו ולהסיר מעליו את ערלתו שלא יהיה ערל אז מילתו דוחה שבת). ואין הטפת דם ברית דוחה שבת (והטפת דם ברית שכל עיקרה אינה באה אלא משום קיום ברית, מחיובא דקרא ואתה את בריתי תשמור אינה דוחה שבת), ואי הא בהא תליא, א"כ הטפת דם ברית כיון שאינה דוחה שבת אינה גם לשמונה.

לכן במל בתוך ח' ביום, נהי שאין במילה זו קיום המצוה של "ימול בשר ערלתו", שעיקרה להסיר ממנו ערלתו שלא יהיה ערל, דלענין זה בעינן שמונה דוקא כלשון הכתוב "וביום השמיני ימול

ורק מחוסר פשיטה, משא"כ כאן שמפרקו לגמרי ומחברו לגמרי. ויעוין בחזו"א (סימן נ סק"ט ד"ה וכן המתלמד) שכתב שהמחליק סכין שחיטה כדי לפוגמו בשבת, ושוב החליקו חשוב לסותר ולבונה, אף על פי שהחליקו כדי לפגמו.

דף קמ:

ואמר רב חסדא: אנא לא בעניותי אכלי ירקא, ולא בעתירותי אכלי ירקא. בעניותי - משום דגריה, בעתירותי - דאמינא: היכא דעייל ירקא ליעול בשרא וכוורי- וכתב בס' יערות דבש (חלק ב דרוש טז): שהאר"י ז"ל פירש שבכל ארבע יסודות יש ניצוצות קדושה, אבל בדומם הניצוצות יותר עכורות ונוטות לרע יותר מן מה שיש בצומח, ובצומח יותר מן חי, ובחי הוא קרוב למעלת אדם, וזהו מאמר חז"ל [שבת קמ ב] לא בעניותי אכלי ירקא דמגרר גריה, ולא בעתירותי, דבאתרא דליעול ירקא ליעול בשרא וכוורי, וכבר תמהו ולעגו על זה, דחז"ל נתנו מקום להיות זולל וסובא רודפים מותרות ותאוות.

ולכן פירש האר"י [שעהמ"צ פרשת עקב] כי סכנה גדולה לאכול ירקות עשבי השדה, כי הניצוצות בקרבו הן לרוע, וכאשר יאכלם האדם, יוכל להיות שהן מתעות נפשו לרוע ח"ו, כאשר קרה ביוחנן כהן גדול שנעשה לסוף צדוקי [ברכות כט א], וכן קרה כמה פעמים בבני אדם שהם בחזקת טובים, ובזקנתם סרו מדרך הטוב, והוא באכלם ירקות כאלה אשר ניצוצות בקרבם רעות למאוד ותועות נפשו ח"ו. אמנם ליודעים כוונת אכילה להוציא יקר מזולל יונעם, שמהפכים בכונתם, הרעה לטובה. וזהו אמרם לא בעניותי, דהיינו עני בדעת של תורה, טרם שלמד כוונת אכילה, לא אכלי ירקא דמגרר גריה, הרצון החלק רע שבקרבו ישיב נפשו וימשכנו אחריו בתוהו לא דרך טוב ח"ו, ולא בעתירותי, היינו שהיה עשיר בדעת שלמד חכמות הכוונות, גם כן לא אכל דלמה יתקן וימשיך לנפשו ניצוצות שבירקות שהן עכורות ונוטות לרוע, ליעול בשרא וכוורי, שהם בחלק חי, שמדרגתם גבוהה וקרובים לנפש אדם, ובפרט דגים שיש בהם ניצוצות טובות למאוד, ויותר נח ליתקן.

וראה בס' שם משמואל (פרשת לך לך שנה תרפ) שכתב לבאר לפי"ז עניין הקרבנות דהנה קרבן הוא כשמו לקרב אל הקדושה ובאמצעות קירוב הקרבן מתקרבות גם נפשות האדם, ובשביל זה נעשה כפרה על החטאים. וע"כ קרבן מבע"ח שיש בהם חלקי הקדושה יותר מתקרבים האנשים שעדיין נשאר בהם חיות חלקי הקדושה, ובקרבן מצמחים שהם מנחות ונסכים שאין בהם חלקי הקדושה אלא מעט, מתקרבין לעומתם אפי' נפשות שפלות שאין

משקה מתוך אוכל, ועל כן רק בחובל דחי איכא משום מפרק, דדם מגפתו של אדם הוא משקה כדאיתא התם, משא"כ דם מכת נפל אינו משקה וממילא תו לית ב' משום מפרק. ועיין כעין זה בקהלת יעקב (סי' ל"ז). אולם עיין בחזון איש (סי' נ"ה ס"ק ד') דמשקין בחיוב שבת אינו תלוי בגדר משקין של טומאה וטהרה עיין שם.

דף קלז:

אשר קידש ידיד מבטן- כתב בספר יראים סימן יט: ידיד זה אברהם כדאמרין במנחות פ' כל המנחות [נ"ג ב'] ידיד זה אברהם דכתיב מה לידידי בביתי וגו' קידש מבטן כל הצדיקים נועדים ומקודשים קודם לידתן כדכתיב בטרם תצא מרחם הקדשתך ואמרין נמי ביומא [פ"ב ב'] לחישו לה ואילחישא נפק ר' יוחנן קרי עליה בטרם תצא מרחם הקדשתך. ויש אומרים ידיד זה יצחק שנתקדש קודם לידתו כדכתיב ואת בריתי אקים את יצחק אשר תלד לך שרה וגו' ונקרא ידיד שהיה ידיד ואהוב לפני היוצר.

דף קלח:

כסא טרסקל- כתב בס' חשוקי חמד לדון לגבי בנין קטן כתבנית המשכן עשוי פרקים פרקים, אם לומדים בשבת בתורה אופן עשיית המשכן, האם מותר לסותרו ולהקימו, על מנת ללמוד ממנו סדר עשיית המשכן?

תשובה. בשו"ת שלמת חיים (סימן עב) שנשאל בכעין זה, וכתב שם השואל הצדדים להתיר, דאולי דומה לכסא העשוי פרקים, המבואר בשו"ע (סימן שטו ס"ה) דמותר, וכן למה שהביא בכף החיים (סימן שטו ס"ק מד) בשם הנודע ביהודה דמותר להעמיד חופה שאינה עשויה להגן רק לכבוד חתן וכלה, כך גם תבנית זו אינה עשויה כדי להסתופף בצלו, אלא עיקרו נעשה כדי להבין על ידו היטב אופן עשיית המשכן, עכ"ד.

והשיב הגאון ר' יוסף חיים זוננפלד זצ"ל: "לא נראה לי כלל להתיר", עכ"ל. נראה דכוונתו היא שלא דומה לחופה, דאין לה קיום כלל מחמת עצמה, ורק אחיזת הבני אדם היא שעושה אותה לאהל, משא"כ התבנית שיש לה עמידה מכח עצמה, וגם לא דומה לכסא העשוי פרקים פרקים, משום דשם הא עביד וקיים מבעוד יום, אלא שפושטו ומיישבו כדי לישב עליו, וכמבואר במשנ"ב (שם ס"ק כז) והוא עשוי לפריקה ולבניה, משא"כ הכא שבטבעו צריך להיות לקיום, אלא שהוא רוצה לפרקו ולחברו ודומה לבית ממש שבנאים ירצו להתלמד בו לפרקו ולבנותו דהוי ביה חשש מלאכה, ועוד שהרי מפרקו לגמרי לפרקים, ולא דומה לכסא של פרקים, שכבר עשוי,

בהם אלא חיות מעט. וזה שאמרו ז"ל (מנחות ק"ד) מי דרכו להביא מנחה עני, היינו עני בדעת.

גורפין מלפני הפטם ומסלקין לצדדין מפני הרעי.
כתב המהרצ"ח: דברי רש"י דפי' שלא ידרסנו ברעי קשה להולמו. ובפרט דברי הירושלמי כאן שנאמר שם: 'מפני מה שהפטם מותיר הרעי אוכל' אינו מובן כלל. ושמעתי ענין אמיתי בשם גדול אחד, דהנה מצינו בקרא (מלכים א' ד' פסוק כ"ג) ועשרים בקר רעי, ופירש"י מן האחו ע"ש. א"כ יש לנו שני מינים שורים. מין שמפטמין אותם בבית ונקרא שור פטם. ומין השני אשר רועים באחו נקרא שור רעי, ואמרה המשנה דגורפין מלפני הפטם, היינו לפני השורים אשר מפטמין אותם. דלפניהם צריכין להכין הכל באבוס. ומסלקין לצדדין מפני הרעי, היינו לפני שור רעי, סגי בסילוק לצדדין. ומפרש בירושלמי הטעם דמה שהפטם מותיר, הרעי אוכל, דשור הרעי מספיק עצמו במועט לאכול המשויר מן המאכל אשר הכינו לפני הפטם וזה אמת. [ויש להוסיף מש"כ בס' עלי תמר על הירושלמי שם: מפני מה שהפטם מותיר הרעי אוכל. בריטב"א כת"י ירושלים ובתוספות פירשו, רעי שור של מרעה כמו עשרה בקר רעי (מלכים א). והפירוש גורפין האבוס מפני הפסולת לפני שור שמפטמין לפי שמדקדק באכילתו מאד אבל לפני שור שהולך במרעה אין גורפין האבוס לגמרי אלא מסלקין אותו לצדדין שאינו מקפיד כל כך באכילה נקיה. וכן איתא בירושלמי מה שהפטם מותיר אוכל הרועה, פירוש אוכל השור שהוא רועה עכ"ל וכו' וכפירוש הריטב"א הוא גם במאירי שהפטם איסטניס באכילתו וכשיש בו עפרורית בהשעורים קץ באכילתו משא"כ שור הרועה במרעה לא הורגל באיסטניסות ואוכל הכל. וכ"ה בחידושי הר"ן וכ"ה בפירוש ר"ח עיין שם. ועפ"ז נ"ל לבאר מליצת המקרא בפרשת בלק, ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחוך השור את ירק השדה. שמואב התאונן לפני זקני מדין שלא רק החלקה השמנה יאכלו כשור פטם שאוכל רק את הטוב ומשאיר השאר, אלא שהם

יבזו וישללו הכל מבלי השאיר שריד כאשר ילחך השור מרעה את ירק השדה שמלחך הכל את החלקה הטובה והרעה, השמנה והרזה, הנקי והמעורב בעפר, ועד"ז ילחכו את כל סביבותינו מבלי השאיר שריד. ובמדרש לקח טוב ד"א כלחוך השור את ירק השדה, מנהג העולם אומה באה על אומה מהם הורגים ומהם לוקחים בשביה, אבל אלו כל נשמה אינם מחיין, הוי כלחוך השור עכ"ל. והוא קרוב למ"ש].

דף קמא.

הקש שעל גבי המטה לא ינענענו בידו אלא מנענעו בגופו- ופירש"י הקש סתמא להסקה, ומוקצה היא, ובא לשכב עליו. ולכאורה מוכח מכאן דמוקצה מותר בהנאה באופן שאין כאן משום טלטול. ותמה מכאן בשביתת השבת (קוצר סוף ס"ק ט"ז) על הרשב"א לעיל דף כ"ט ע"א דאסור לסמוך כרעי המטה בביצה המוקצה אפילו אינו מזיזו ממקומו, דאסור להשתמש במוקצה, והרי כאן כשהוא שוכב על הקש הוא משתמש בהקש שהוא מוקצה. וכתב לתרץ דהרשב"א אסר רק בביצה שהוא נולד ולא כשאר מוקצה, וטעם הדבר דמוקצה נאסר משום דמוקצהו מדעתו, והיינו מתשמיש הרגיל, ולא מתשמיש באופן שאינו מטלטלו, ולכן שרי להשתמש כשאינו מטלטלו, ולכן שרי לשכב ע"ג הקש שעל המטה. משא"כ בנולד שהוא מוקצה בעצם, לא מחמת שהסיח דעתו ממנו והקצהו, אסור בכל שימוש שהוא.

עוד נציין שהמשנה ברורה (או"ח סי' ש"ח ס"ק י"ג) לומד, שלא דוקא בגופו, אלא הוא הדין, שמותר לנענע מוקצה ברגלו.

אך החזו"א (או"ח סי' מ"ז ס"ק י"ב) חולק וסובר - שהמשנה מדייקת דדוקא בגופו מותר, שלא עושה פעולה מכוונת לטלטל, אלא תוך כדי שכיבה על המיטה מנענע הקש. אבל ברגלו - בפעולה מכוונת - אסור לטלטל מוקצה ע"ש בדבריו. ע"כ.

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם.

כמו"כ מתקיים שיעור 'למושכימי קום' לאחר הנה"ח בביהכנ"ס 'תורת משה מציון' רח' החוזה פינת דרכי איש, ו'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב.

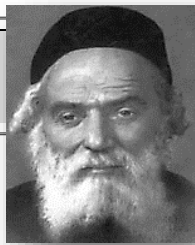
ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com.

בכתובת זו ניתן לקבל גם את הגליון היוצא ע"י 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.

לתרומות עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' פנו לטל 0504166339 או דרך מכשירי נדרים.

לאחר שזיכנו ה' להקים את הכולל הייחודי 'בית מדרש גבוה לכהנים' - והוא כולל ערב וכולל יום שישי לכהנים להכינים לעבודת בית מקדשנו שיבנה במהרה בימינו כרצון אדיר חפצו של מרן הח"ח זיע"א, כעת שאיפתנו להקים 'כולל יום שלם' לכהנים, כל מי שיוכל לסייע בדבר גדול ונשגב זה למען בית ה' אלוקינו הן בעצה והן בממון שכרו רב למאוד - פנו כעת למס' הטל: 0504166339 או במייל k0504166339@gmail.com

בלי כהנים מוכנים אין לנו תועלת בבנין המקדש (מכתבי הח"ח ו)

כולנו מצילים

את היכולל של בית המקדש מסגירה!

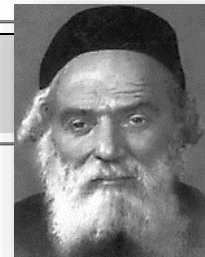
עוגן ההצלה- מתגייסים להציל את היכולל ערב לכהנים אשר נוסד לפני כשנה ע"י תושבים רבים מעירנו אשר נתנו הו"ק של 10 ₪ להקמתו במטרה להכין את הכהנים לעבודת ביהמ"ק - וכעת עומדים אנו בפני שוקת שבורה מחוסר ממון.

התוכנית - לגייס כעת עוד 250 אנשים המצפים לישועה באמת שיתרמו סך של 10 ₪ כל חודש (באשראי או דרך הבנק או בנתינת 120 ₪ מראש) וזה יהווה מקור ובסיס להחזקת היכולל קיומו והעמדתו - ולהכנת הכהנים לעבודתם במהרה.

מעמידי היכולל - יזכו ליטול שותפות וחלק בכל הזכויות של לימוד תורת הקרבנות הנלמד ע"י הכהנים ונחשב להם כאילו מקריבים מידי חודש מאות קרבנות ב-10 ₪ בלבד!!!

דרכי התרומה: * הדרך הפשוטה והקלה - הקמת הו"ק ע"ס 10 לחודש דרך מכשירי נדרים עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' ביתר.
ב התקשרו למס' 0504166339 ושליח יגיע אליכם עם טופס.

בלי כהנים מוכנים אין לנו תועלת בבנין המקדש (מכתבי הח"ח קי)

זכויות התודמים

להצלת הכולל ערב לכהנים

חלק מהזכויות להם זוכים השותפים המקימים את הכולל לכהנים ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק:

- ➔ מקיימים הם בפועל את ה'צפית לישועה' (ח"ח בס' צפית לישועה).
- ➔ נחשב להם כאילו מקריבים קרבנות לריח ניחוח לה' (מנחות קי).
- ➔ זוכים לפרנסה ברווח ולעושר (ר"ח פלאגי בס' חוקי החיים פ' צו).
- ➔ לימוד זה מקרב ומזרז את הגאולה (ח"ח בס' תורה אור פרק י).
- ➔ מקיימים מצות וקדשתו - 'להכין את הכהנים לקרבן' (רמב"ם נלה"מ ריש פ"ד).
- ➔ מבטלים הם את מידת הדין (ח"ח בס' תורה אור).
- ➔ המקשרנים עליהם בשמים - נהפכים למליצי יושר (ח"ח בשם הווה"ק פ' וירא קי).
- ➔ כשיבנה ביהמ"ק יהא להם השבח והפאר שהכינו את הכהנים (ח"ח שם).
- ➔ באשר שלימוד זה נחשב 'כמת מצוה' - המחזיקים בזה שכרם רב (ח"ח שם).

האם כולל זה ישאר או יסגר? תלוי בדך!!

וכל ראש בית אב לא יפחות מסך 10 ₪!! וכל האוסף יוסיפו לו.

דרכי התרומה: * הדרך הפשוטה והקלה - הקמת הו"ק ע"ס 10 ₪ דרך מכשירי נדרים עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' ביתר. ² התקשרו למס' 0504166339 ושליח יגיע אליכם.